

A hit ereje

Egyszer egy hatalmas tóban, ahol a vízi élőlények sokasága élt összetalálkozott egy szitakötőlárva és egy pióca. Beszélgetni kezdtek.

- Én úgy érzem, hogy egyszer kikerülök ebből a mocsárból. Eljutok majd egy másik világba, amely szebb és igazibb, mint ez a mostani - mondta a szitakötőlárva.

- Ostoba vagy - morgot a pióca. Nincs semmiféle másik világ. Ez csak a te elméd játéka.

- De igen, kell lennie egy másik világnak! Különben mi húzna mindig fölfelé, hogy többet és jobbat akarjak? Egyszer már láttam is valamit. Nagyon homályosan, de igaz volt. A víz felszínén kidugtam a fejem egy pillanatra és csodálatos világot láttam.

- Nem láttál te semmit! - Kétkedett a pióca. - Csak a képzeleted játszott veled. Higgy nekem. Én keresztül úsztam az egész tavat, már többször is, oda-vissza. Csak ez a tó létezik, ez a tó az egész világ, és a világ és valóság semmi más nem lehet, mint ez a tó.

- Nem, nem, higgyél nekem. Fényeket láttam, és a fény titkos üzenetét hallottam a szívemben.

- Ostoba vagy - felelte a pióca, de hangja elakadt, mert a szitakötőlárva szétfeszítette a burkot melyben élt, szárnyai kezdtek nőni. Szépen kifejlődött az egész teste és felúszott a víz felszínére. Meglátta a magasban csillogó napfényt. Nagyon boldog volt, hogy hitt a fenti szebb világban, és mély szájalommal gondolt a piócára, aki továbbra is ott tekergett a tó mélyén